

HALOTT VÉGETT

A minap meghalt egy utastárs a HÉV-en, rosszullettől kifolyólag, ahogy a kalauznő az életben maradt utasok nem csituló érdeklődésére fogalmazott. Előbb úgy tűnt, hogy csak alszik, tette hozzá ingerülten, de amikor lefordult az ülésről a kocsi padlójára, tisztán látszott, hogy rendesen meg van halva, mert a szeme így fel volt akadva az úrnak, csak a fehérje látszott, nem ajánlom azt a látványt senkinek. Öreg vót? – kiáltott egy néni a sarokból, mit tudom én, rivallt rá a kalauznő, mi vagyok én, miniszter, hogy mindent kéne tudnom?; meddig megy, kérdezte egy élve maradt nőtől, és dühösen lyukasztott tovább. Mindig az én műszakomban, dörmögte az orra alá: beesnek a kerekek közé ittas állapotban, levágja kezüket-lábukat, vagy szántsándékkal aláugranak, nincsenek tekintettel a másikra, pedig annak is van problémája!, vagy csak egyszerűen, mint ez is itt, meghalnak nekem. Mindig nálam, csak hogy írhasam a jegyzőkönyvet a szolgálat végén, ahelyett hogy mennék a picsába, de mit érdekl ezeket, hogy családja van az embernek, meg szeretne pihenni is, már engedelmet kérek, mert sose nyolc óra a szolgálat, kérem a diákigazolványt is hozzá, hogyhogy miért?, hogy lássam!, már úgy értem,

mindig több, sose kevesebb! De hát érdeklis ez ezeket!

Jó húsz perce álltunk, elnézést kért a vezető, többször is bement, innentől egy vágányon közlekedünk utasrosszullét miatt. Rosszullét, hahaha, horkant föl egy élve maradt ember, van pofája ezt mondani; hazudnak, mindig csak hazudnak, a pár perc várakozás ezeknek egy óra, majd csak figyeljenek oda, s kezébe vette a félbehagyott *Borsot*, hogy könnyebben teljen az idő, míg a hullát az előző kocsiból elviszik. Tényleg, töprengett valaki hangosan, ilyenkor is kell jegy, amikor halott végett nem megyünk?, de a kalauznő úgy nézett rá az orrára tolt olvasószemüveg fölött, hogy azon nyomban elillant a kíváncsiság, s a további mondanivaló bent rekedt. Jó' van, jó' van, nézett az újságba, csak megkérdeztem, már azt sem szabad? Nem beszélve arról, mondta az újságnak, hogy mi a kékeres faszomér' kell egy vágányt lezárni egy kipurcant főszer miatt, ezt mondja meg nekem valaki, mert én ezt ép ésszel fel nem fogom.

Majd ha ráérek, elmagyarázom, mordult rá a jegyvizsgáló leszállás közben – éppen végzett a kocsival. Távoztával csend lett, mintha a Jóisten lehúzta volna a volumét nullára, ne hallja ezeket, vagy egyetlen végérvényes, dühös mozdulattal kitepte volna a konnektorból a társalgás dugóját, mint akinek ebből a sok okosságból halálosan elege lett. Pedig abból nem szokott semmi jó kisülni, ha az Isten agyát felbassza az ideg, mert őneki éppen hogy csitítani ké-

ne az egyelőre élve maradt embereket, mert – még ha ez mirajtuk sajna nem is látszik – mégiscsak Európában lennénk, ugyebár, tehát részvét, együttérzés, gyászmunka, Polcz Alaine, meg minden ilyenek. Már viszik! – jelentette egy mackónadrágos, s e vezényszóra megélenkült a kocsi újra, egyszerre kezdtek el telefonálni az egyelőre élve maradt emberek. Az átmeneti csend után valóságos kommunikációs káosz keletkezett – bábeli hangzavar, mert épp csak azt nem hallották az egyszerre beszélő élők, hogy az, akit hívtak, közlendőjüket hallja-e. Halló! – hangzott a létező összes irányból –, hallasz? Halló! Itt vagy? Én itt vagyok! Na: most jó? Nem, nem a térerő. Hogy menjek fel a pincéből szerinted, amikor nem vagyok lent? Nem metró, HÉV. Meghalt egy ürge. Hülyegyerek. Mondom: meghalt! Nem alatta, rajta. Másfél kiló csirkeszárnyat. Nem, a zöldséget viszem. Fingom nincs, mikor indulunk. Lefordult az üléséről. Négyes. Két pont hiányzott, hogy az ötös meglegyen. Mit tudom én, hogy mibe! Öreg volt. Vagy beteg. Egyszerűen vége lett, mint a botnak. Halló! Nem fogok beérni, főnök, halott van a HÉV-en. Nem, nem tarokk: halott! Reméljük, még máma leveszik: nem szívesen üldögnék itt estig veled. Állítólag fel volt akadva a szeme nekije, onnan látszott, hogy kampec nekije, meg életjelet se adott, mivel megállt a szíve nekije, mivel meghalt. Fenn vagy fészen délután? Nem, nem tudunk semmit, apukám, hazudnak, mint a vízfolyás. Hallasz? Én nem, de mindegy. Bemondták, hogy

rosszullét, de igazából feldobta a talpát, nekem elhiheted. Hogyhogy honnan. Tuti. A saját szememmel. Rosszullét... Persze. Most jöttem az öthúszassal! Gizi néni vagyok a Lipótról! Mingyá' elhiszem. Mindegy ezeknek, él az ember, vagy megdöglünk mind! Kábitanak. Hülye vagy, kisgyerek? Megfogtam a mellét. Kajakra. Be voltunk tökre szívva. Frankón. Ne hidd el, te pöcs. Halló! Nem hallok semmit! Igen, kiváltottam. Viszem a gyógyszered.

Mindeközben egy oldalra rendeződtek, s az ablakra tapadva, a nyitott ajtókon kihajolva egy irányba kezdtek nézni, akik per pillanat még nem voltak meghalva, mert egy zsákszerű fekete ponyvába burkolva épp leemelték azt, aki viszont már igen. Na, végre, gratulálok, talán még máma el is indulunk, szegény, neki már jó, nem kell ezt látnia, mi lesz má', nem hiszem el, gyerünk!, ki lehetett ez a szerencsétlen, engem kérdez?, honnan tudjam, mi vagyok én, halottkém?, vagy a zöld számon hívható nemzetközi tudakozó?, ilyen nincsen, ebben az országban másfél óra levenni egy hullát, mondták egymás szavába vágva, akik még nem haltak meg, miközben kesztyűs kezek berakták a rohamkocsiba a zsákot, ami egy emberi testet tartalmazott: azét, aki már igen, s elvitték, hogy mielőtt szaga lenne, áttegyék a zsákból a jó hűvös tepsibe.

Aztán hirtelen megszólalt a berregő, láncfűrész az agyban, s a szerelvény elindult azokkal, akik még nem, hogy minél előbb leszállítsa célpontjukra őket

– lehetőleg még mielőtt a példán felbuzdulva egy másik elvetemült a BKK-nak, s a még élő utasoknak önző módon újabb bosszúságot okoz.